





Kleine Wolf woonde hoog in de bergen.  
Zijn familie huilde elke avond, net als alle wolven.  
Mama huilde warm en moederlijk.  
Papa huilde krachtig en laag.  
Zijn broers huilden blij en hoog,  
en zijn zus huilde lief en zacht.  
Samen zongen ze een prachtig lied.  
Maar Kleine Wolf kon helemaal niet huilen.



Hij kon alleen maar een beetje piepen.

Zijn broers en zus plaagden Kleine Wolf.

‘Een wolf die niet kan huilen, is geen wolf!’



‘We kunnen je beter Piep noemen!’ lachten ze.  
Dat maakte Kleine Wolf heel erg verdrietig.





‘Luister maar niet naar ze,’ zei papa.

Mama zei: ‘Je moet gewoon geduld hebben. Op een dag, als je er klaar voor bent, kun jij ook huilen.’





Dus probeerde Kleine Wolf er niet  
meer aan te denken.

Als zijn broers en zus speelden, ging hij in  
zijn eentje op pad. Hij keek naar de vogels  
en luisterde naar hun liedjes.